

Urfa Aşkı

– Hamdi · 30 Kasım 2017

URFA AŞKI

Vakit; akşamüstü...

Kalbimi çevreleyip kuşatan damarlar misali, şehrimin o buram buram tarih kokan, labirenti andıran, daracık sokaklarında dolaşıyorum.

At arabalarının, köşe dönüşlerinde nahit duvarları kazıyarak bıraktığı izlerde, çocukluğumun izlerini arıyorum.

Sokaklar bomboş.

Hani nerede o deleme (topaç) çeviren, çelik çubuk (çelik-çomak) oynayan çocuklar? Biz çocukken böyle miydi, bu sokaklar?

Tabi ya; vakit akşamüstü!

Herkes evine çekilmiştir şimdi. Aynı çocukluğumdaki gibi!

Bazı evlerden ta sokağa kadar ulaşan, taze doğranmış yeşillik kokuları çarpıyor burnuma. Belli ki, akşam çiğköfte var!

Fırın bacalarından yükselen dumanlara eşlik eden pişmiş isot, patlıcan; tepsi kokuları birbirine karışıyor; hem sokaklarda hem hayallerimde.

Bir tetirbe (çıkamaz sokak) girişinde karşılaştığım birine, selam veriyorum; öylesine...

Onun can-ı gönülden :

“Ve aleykum selam ve rahmetullahi ve berekatuhu. Kardeş; buyur akşamıyağ!” cevabıyla, kendime geliyorum birden.

Ne kadar naif, ne kadar içten ve samimi bir karşılama!

Çocukluğumdan bu yana, hatta ta İbrahim Aleyhisselam’dan bu yana; bu şehrin misafirperverliğinden, samimiyetinden, cömertliğinden hiçbir şeyin eksilmediğini o an anlıyorum.

Hakikaten, bir tane benim Urfa’m!

Ben bu şehri; çok mu ama çokook seviyorum!

Mustafa GÜL

(05.03.2017)

(Hasretim Urfam isimli şiir kitabımdan, son söz... kapanış yazısı)